

Körün Gözü Açıldığında İlk Kırdığı Şey, Elindeki Bastonuymuş.

Kişinin menfaati bitince iyilik gördüğü kişiyi gözden çıkarması, ahde vefa duymaması, yani ondan çıkar sağladıktan sonra o kişi ile arkadaşlığı ve dostluğu bitirmesidir. Böyle insanlar dinlerde de insanlar arasında da “ Nankör” olarak dillendirilir. İnsanın nankörlüğü, kime ait olduğunu bilmediğim yukarıdaki sözden daha güzel anlatılmaz herhalde. Nankörlüğün karşıtı da ahde vefadır. Yakın arkadaşım ve komşum vefat eden kayınvalidesine ait bastonunu da “ 11 yıl kayın validesini taşıdığı için evinin bir köşesinde muhafaza etmektedir.”Burada ahde vefaya bir nokta koyalım yazımın başlığına geçelim.

Seminer için gittiğim bir ilde iş adamı olan bir öğrencimle karşılaştım. Seminerim sonu beni davet eden okula “ **Hocam bana ait.**” diyerek müsaade alıp beni iş yerine götürdü. Gördüğüm kadarıyla işinde başarılı bir iş adamı. Biz öğretmenler işi- aşu, mutlu bir eşi olan öğrencilerimizle karşılaştığımızda kendi çocuğumuz gibi gurur duyar, mutlu oluruz. Ama işsiz- aşız, mutsuz olursa, ona da kendi çocuğumuz gibi üzülürüz. Öğrencimi tebrik ettim başarılarının devamını diledikten sonra sohbetimiz esnasında: “ **Hocam çok sevinçliyim. Allah’a şükür 17 yıl sonra Rabbim bize bu sene nur topu gibi bir kız evladı verdi.**” deyince ben de kendisiyle sevindim. Çünkü çocuk özleminin yerini ne mal, ne şöret, ne de makam doldurabilir. Sohbetinin devamında “ **Hocam bir de üzüntüm var**” dedi. “ **Hayırdır** “ dediğimde “**Çocuğumun sevinci karşısında takriben yıllık kazancımın yarısını 57 çalışanıma ikramiye olarak dağıtmama rağmen içlerinden teşekkür edenin sayısı iki elimin parmağını doldurmaz.**” Şimdiki aklım olsaydı onlara bir kuruş bile vermezdim.” deyince, ben de kendisine, öğrencimin de öğrencilik yıllarından tanıdığı bir personelime ilgili yaşadığım bir olayı anlattım.

Tanıdığı kişi personelimiz bir başka kurumda ilkokul mezunu olup şef olarak istihdam ediliyormuş. Her nasılsa kurum müdürü kızıyor şefliğini iptal ederek eski işi hizmetli kadrosuna indiriyor. Bir gün tuvaletlerin ve odaların daha temiz olması için emir verdiği insanlarla o işi yapma durumunda kalıyor. Bu kişinin refüze olmasına üzülen kurumun müdür yardımcısı konuyu bana ileti. Ben de empati yaparak muvafakat verdim, kadrosunu lisemize aldık. Masadan düşen personeli yine lisemizde masaya oturttuk. Baktım kişi kooperatife girmiş, iki

çocuk okuyor. Maddi bakımdan büyük bir çıkmazın içinde. Kendisine emekli olmasını ve Koruma Derneği kanalı ile emekli olduğu için SSK destek pirimi yatırmaksızın asgari ücretle işe devam etmesini sağladım. Emekli oldu. İkramesi ile kooperatife olan borcunu ödedi. Çocuklarını ücretsiz dershaneye yazdırdım, üniversitede okuyan diğer çocuğuna da okulumuz öğrencisi olmamasına rağmen okulumuz koruma derneğinden tahsil hayatı boyunca burs verilmesini sağladım

Sonuç; malum post modern 28 Şubat dönemi başladı. Personelimize SSK destek pirimi yatırılmadığı gerekçesiyle şikâyet konusu oldu. Kendisini çağırarak:” **Ben emekli oldum. Yerime memur verilmediği için kendi isteğimle memur gelesiyeye kadar SSK Destek pirimi talep etmeksizin kendi isteğimle çalışıyorum.**” diye bir dilekçe vermesini istediğimde, cevabı: “ **Sayın müdürüm ben sorumluluk altına giremem** “ diye cevap verdiğini anlatarak öğrencime şu misali verdim.

Hz. İsa bir günde on tane cüzamlı hastaya yardım eder, iyileştirir. Ama içlerinden bir tanesi ona teşekkür eder. İsa havarilerine dönüp: “**Diğer dokuz kişinin nerede olduğunu sorduğunda,**” hepsinin kaçmış olduğunu öğrendi. Hepsi de bir teşekkür bile etmeden ortadan kaybolmuşlardı. Bu durumu anlattıktan sonra öğrencime: “ Şimdi soruyorum: Ne ben, ya da siz. Hz. İsa’nın yapmış olduğundan çok daha küçük iyilikler yaptığımız halde, onların bize minnet duymalarını bekliyoruz. Peygamberimiz de gözü kan çanağına dönmüşçesine taş atan Taif nankörlerini 7 yıl sonra tümüyle affetmedi mi? Hele hele Mekke’de ve Medine’de yapılan nankörlüklerden hiç söz etmiyorum.

Cenab-ı Hak da Adiyat:6. Ayette: “ **Gerçekten insan Rabbine karşı çok nankördür.**” Abese 17: **Kahrolası insan ne kadar da nankördür.**”buyurmasına rağmen insanoğlunun temel yaşam kaynağı olan Enasır-ı Erbaa: **Su, ateş, hava, toprağın** nimetlerini verirken bir ayırım yapıyor mu? Doğan güneşin ışınlarını, alıp da içimizde bir dakika tutmakta zorlandığımız nefesi, hayatın kaynağı olan yağmur sularını verirken inanan, inanmayan, nankör, münkir diye bir ayırım yapıyor mu?

Öğrencim gibi yaptığı iyilikten pişman olan bir zat, bir piri faniye sorar. “ **Efendim ben iyilik yaptığım insanların çoğundan hep zarar gördüm. Bundan sonra hiç iyilik yapmak istemiyorum**” dediğinde, Piri fani dizini, dizlerine

yanıştırarak ellerini avucuna alır. “ **İnsanlar iyilik yapılmaya, sen de iyilik yapmaya layıksın.**” diye kısa cevabını verir.

Son sözüm: Ne ki nefsimize ağır geliyor, onu yapmaya devam edelim
Kaldırdığımız ağırlık nîkbetinde içimizdeki ferahlığı hissedeceğiz.